

La Trucada

Un relat de: [Sergi Yagiie Garcia](#)

El telèfon va sonar un parell de vegades abans que la Laura l'agafés. S'imaginava ja la veu del Pau a l'altra banda, tornant a donar una excusa increïble per tal de no quedar amb ella.

-Sí?

-Hola, Laura.

La veu del Pau sonava profunda, greu. Mai abans l'havia sentit així. Immediatament, la Laura es va amoïnar.

-Pau, et passa alguna cosa?

-Laura, sento haver de dir-te això, però...

-Què passa?

-No puc venir aquesta nit.

Bingo. N'estava ben bé fins el capdamunt d'aquella història. Si no estigués tan penjada d'aquell desgraciat faria temps que l'hauria engegat a la merda. Però sempre acabava fent figa i perdonant-lo.

-Què tens, aquest cop? -Va dir, apàtica.

-És, simplement... que em serà impossible, Laura.

La Laura va romandre uns instants en silenci. Aquell to de veu era molt estrany. Massa. Segur que volia dir alguna cosa mes.

-Podries dir-me que cony et passa, Pau?

-Escolta, Laura.

-Què vols que escolti? Estic cansada de les teves excuses, Pau. Les meves amigues em diuen que dec portar més banyes que cabells, al cap, mai hi ets quan et necessito, i només apareixes quan vols alguna cosa de mi, o quan vols follar... què vols que escolti, Pau?

La Laura va arrencar a plorar. Incontroladament. Però un estrany silenci a l'altra banda del telèfon va fer que recuperés el capteniment. Els plors es van anar transformant en un imperceptible singlot, i després van desaparèixer. Només dues enormes llàgrimes negres de rimmel corregut sobre les galtes, i un lleuger to vermell a la mirada podien evidenciar que la Laura havia plorat.

A fora continuava plovent com si l'endemà hagués de partir de nou l'Arca d'en Noé.

-Laura... no ens veurem mai més -va fer la veu d'en Pau.

-Com? -Va dir, sorpresa, la Laura.

-Ja no ens veurem mai més. No vindré avui... ni mai.

-Però a què ve això? -Va preguntar la Laura. La seva veu va tornar a tremolar, i, novament, les llàgrimes van aflorar als seus ulls. Tot i que, aquest cop, van ser silencioses.

En certa manera, la Laura creia que aquest havia de ser el desenllaç d'aquella relació que només li havia portat disgustos i infelicitat, però l'anunci sobtat de la fi de tot li va semblar excessiu en la seva vehemència, injust pel propi fet que, qui determinés que tot s'acabava, fora, precisament, el culpable del deteriorament de la parella. Un nou silenci estrany es va instal·lar entre els interlocutors. La Laura es va incomodar.

-Pau?

-Laura -va tornar a dir el Pau, i la seva veu semblava trista, llunyana, afligida

-Sí?

-Només vull que sàpigues que t'estimo, que sempre t'he estimat, i que sé que no m'he sapigut comportar amb tu com és debut; vull que sàpigues que ho sento. Ho sento molt.

La trucada es va tallar. Un llarguíssim llampec va donar pas a un tro eixordador.

La Laura es va quedar amb l'auricular a la mà i per uns instants no va saber què fer. Després va penjar, disposada a trucar al Pau. Aquella conversa no podia quedar així.

En el mateix instant que la Laura va penjar, el telèfon va tornar a sonar, fent-la donar un salt espantat.

-Pau? -Va dir.

-No, no soc el Pau -va dir la veu d'en Joan, un amic del Pau, amic postís de la Laura.

-Escolta, Joan, necessito fer una trucada urgent. Per què no em truques d'aquí a una estona?

-No, no puc, Laura. T'haig de dir una cosa.

-Tu també? -va dir la Laura.

-Què vols dir? És igual. Laura, t'haig de dir quelcom molt greu.

-Què? -va fer la Laura, neguitosa, pensant que no podia haver res més greu que el que li acabava de dir el Pau.

-Escolta, et truco des de l'hospital... El Pau... El Pau és mort -va dir el Joan.

-No pot ser! -Exclamà la Laura. El cor li va pujar a la gola immediatament, i un xiulet li va esclatar a les orelles.

-Hem tingut un accident amb la moto. Jo el portava a casa teva, però amb aquesta pluja...

-No pot ser, acabo de parlar amb ell! -Va xisclar la Laura.

-Ara? Laura, fa una hora que ha passat. Ell... ell ha mort a l'acte. Perdona que sigui tan dur, però això que dius és impossible!

La Laura va penjar el telèfon i el va estar mirant uns moments d'esfereïdora comprensió, just abans de

desmaiar-se.